

ALp 1785-C
N1-10

eglutè

1984
SAUSIS

TURINYS

- 3 SAUSI, SAUSI!, R. Jotvingytė
- 4 PAKLYDĘS ERDVĖLAIVIS, L. Stačiokaitė
- 7 PINGVINAS CEPELINAS VOKIETIJOJE, Teta Audronė
- 12 KIŠKIO PROTAS, pasaka iš Afrikos
- 15 KELIONĖ Į ERDVES, J. Minelga
- 17 GALVOSŪKIAI
- 21 GAMTA IR APLINKA: KAIP ŽMONĖS PRADĖJO SKRAIDYTI, paruošė O.M.
- 26 VAIKŲ KŪRYBA
- 30 PAVEIKSLŲ PARODA
- 32 ŠYPSNIUKAI

PIEŠINIAI

Viršelis — P. Jurkaus

Skyrių vinjetės — Zitės Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

L. Trinkūnienė — 3

D. Kizlauskienė — 4, 5

A. Skrupskelienė — 7, 9-11

R. Karosaitė — 12-14

R. Valiulytė — 27, 28

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, 57 Sylvan Ave., Toronto, Ont., Canada M6H 1G4

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

SAUSI, SAUSI!

Ritonė Jotvingytė

Sausi, sausi,
Jei suglausi
Visų snaigių
Sparnelius, —
Dailus, baltas,
Nors ir šaltas —
Sveiks, atvykęs
Pas vaikus!

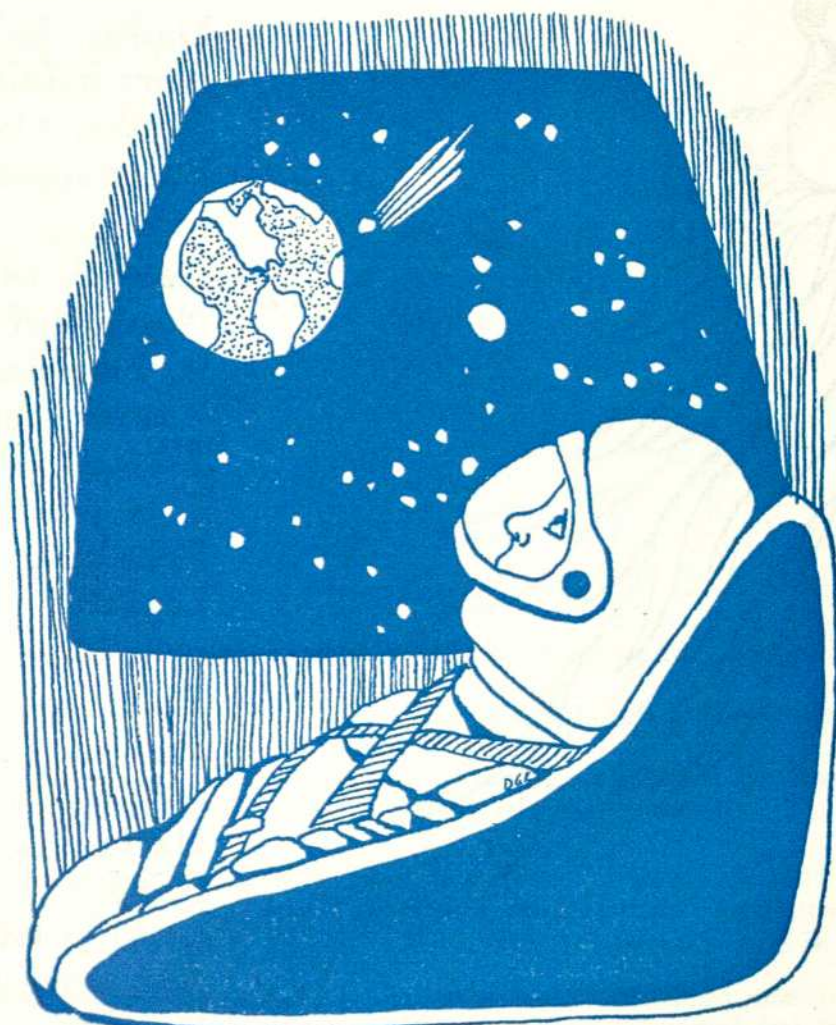
Bet jei, sausi,
Nesiklausi
Ir, bematant,
Vienas, du,
Žiemos ūką
Ties žvirbliuko
Pakabinsi
Lizdeliu — —

*Tada, sausi,
Tai jau gausi,
Kad, sustojęs
Už langų,
Prisiklostai
Ledo juostų
Ant upelių
Ir takų...

PAKLYDĘS ERDVĖLAIVIS

Linda Stačiokaite

Buvo tylu. Zigmas galėjo matyti žvaigždes ir juodą erdvę.

— Vytai, ar prisimeni, kai pakilom prieš tris metus? Kažin kada pasieksime Marsą?.. Net sunku tikėti, kad galim pasiekti savo tikslą.

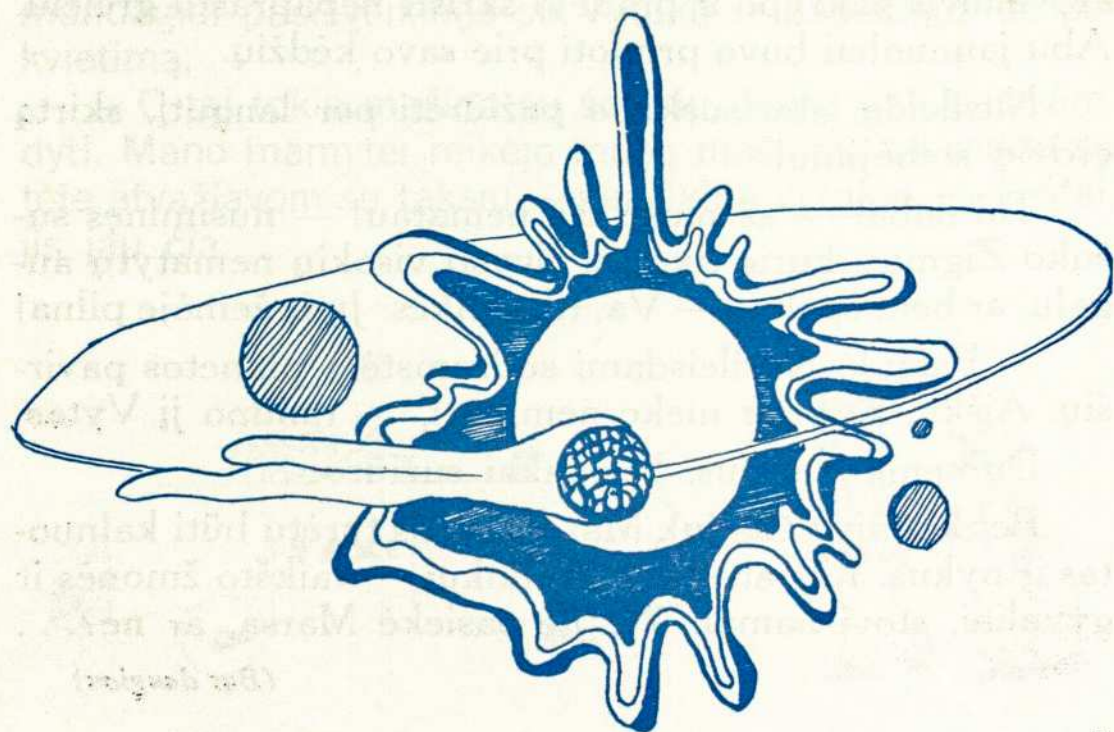
— Pagal visus instrumentus ir kelialapį, turėtume pasiekti už valandos, — ramiai atsakė antrasis berniukas, rimtas, šviesiaplaukis jaunuolis. — Gal ką užvalgykim ir pasiruoškim nusileisti...

— Gerai, — atsakė Zigmas ir, atsistojęs pasikrapštė spintoje, kur buvo užrašyta MAISTAS. Jis buvo dviem metais jaunesnis už Vyta — vos keturioliktuosius pradėjęs. Ištraukęs tai dienai skirtą dėžutę, atidarė ir perskaitė nurodymus.

“Šiandien pietų porcija yra: žalia tabletė, ružava ir mėlyna”.

— O kokį maistą tai atstoja? — paklausė Vytas. — Aš net pamiršau!

— Ružava — tai kumpio gabalas, dvi mėlynos tabletės atitinka penkiem šaukštam žirnių, o viena žalia — tai, bulvės.

— O kas ant trečio?

— Tiesa, pamiršau priminti, kad stotyje mums nurodė nevalgyti trečio bent savaitę prieš nusileidžiant, kad nesusirgtume. Sako, tortas astronautams yra per sunkus maistas!

— Tabletėje? — nusijuokė Vytas.

Abu greit pavalgė, kad būtų laiko viską paruošti nusileidimui. Vytas davinėjo įsakymus, nes buvo erdvėlaivio kapitonas, o Zigmas jo padėjėjas. Pavalgę, jie užsivilko erdvinius kostiumus ir susiraišiojo specialius traukos batus.

— Erdvėlaivis P.L.B. artėja prie savo tikslo, — pranešė Vytas per mikrofoną į stotį žemėje. — Viskas paruošta nusileidimui. Sekantį raportą perduosime, nusileidę.

— Gerai, sėkmės! — atsakė balsas iš tolimos Amerikos.

Vytas nuspaudė mikrofono mygtuką ir abu astronautai tylėdami taisė instrumentus nusileidimui. Netrukus erdvėlaivis pakrypo ir pradėjo skristi nepaprastu greičiu. Abu jaunuoliai buvo priploti prie savo kėdžių.

Nusileidę, abu suskubo pažiūrėti per langutį, skirtą erdvių stebėjimui.

Tai dabar — aš nieko čia nematau! — nusiminęs sušuko Zigmas, kuris tikėjosi išvysti visokių nematytų augalų, ar bent spalvų. — Va, tik dulkės. Jų ir žemėje pilna!

— Palauk. Nusileisdami sudrumstėm planetos paviršių. Aišku, kad dar nieko nematyti, — ramino jį Vytas.

Dulkėms nusėdus, berniukai sužiūro...

Bet kas čia? Čia juk Marsas — jis turėtų būti kalnuotas ir nykus. Kas atsitiko? Aplinkui — vaikšto žmonės ir gyvuliai, stovi namai. Ar jie pasiekė Marsą, ar ne?...

(Bus daugiau)

PINGVINAS CEPELINAS VOKIETIJOJE

Teta Audronė

Vytukas Lemkė labai nekantriai laukė atskrendant lėktuvo. Jam atrodė, kad laikrodys visai nejuda, o jis jau taip ilgai laukė savo svarbaus svečio — Pingvino Cepelino. Pagaliau, lėktuvui nusileidus, pro duris pamatė ateinantį Cepeliną ir dumte nudūmė jo pasitikti.

— Labas, Cepelinai! Pagaliau atvažiavai — aš jau taip senai tavęs laikiu — čirškėjo Vytukas, — kur tavo lagaminai? Greitai paimkim ir važiuojam pas mus. Mano tėtis nuėjo pasikviesti "Taksi".

—Taksj? Kas tai? — klausė Cepelinas, žinoma, pirma mandagiai pasisveikinęs su Vytuku ir padėkojęs už pakvietimą.

— O tai tokia mašina su šoferiu, kurią gali pasisamdyti. Mano mamytei reikėjo mūsų mašinos, tai mudu su tėte atvažiavom su taksiu — paaškino Vytukas. — O štai, jis jau čia.

Cepelinas iš tikrųjų pagalvojo, kad tas taksis gali būti labai keistas, bet pamatė, kad tai tik paprasta mašina su ženkliuku ant stogo, kad visi atskirtų nuo kitų mašinų.

Važiuojant į Vasario 16 gimnaziją, kurioje Vytukas gyveno, jis norėjo su Cepelinu kalbėti apie daug dalykų, bet... Cepelinas buvo tiek išvargęs po kelionės, kad užmigo.

— Nežadink Cepelino! — sudraudė tėtis — tegul pasnaudžia. Turėsite daug laiko ir pakalbėti ir pažaisti.

Cepelinas, gerai pailsėjęs ir skaniai užkandęs bulvinių blynų, buvo pilnas energijos ir norėjo su Vytuku eiti apžiūrėti apylinkių. Jam patiko gimnazijos pastatai, bet kadangi ten vyresniųjų mokykla, jis norėjo greičiau eiti laukan ir gamtoje žaisti su Vytuku.

Vytukas nusivedė Cepeliną į jo mėgstamiausią parką.

Nors oras jau buvo šaltokas (tvenkinyje jau ir varlių nesimatė!), Cepelinas neiškentė ir įsoko pasimaudyti — jam vanduo kaip tik!

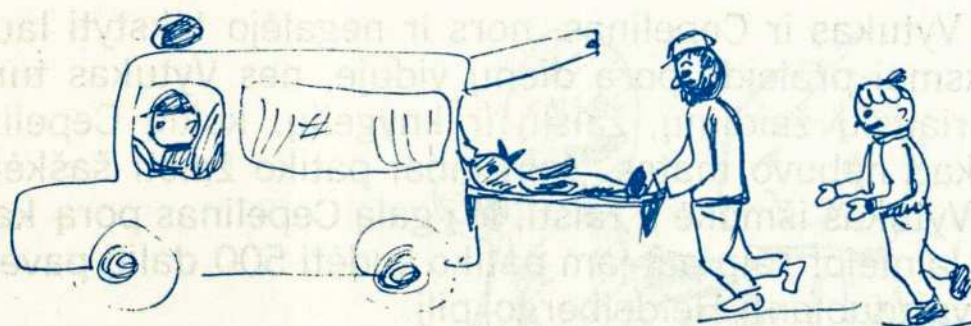
— Tik neaptašyk manęs, — juokėsi Vytukas. — Aš tai tikrai peršalčiau.

Vytukas pagaliau iškrapštė Cepeliną iš vandens ir nutempė į labiausiai lankomą vietą parke — supynės ant kalno. Štai kaip tos supynės atrodo:

Smagu buvo viens kitą supti — aukštai, aukštai... lig debesų! Tik staiga, trakstelėjo šaka. Cepelinas truputį nusigando, pažiūrėjo į viršų ir... nukrito nuo supynės.

— Oi, Cepelinai ar tau nieko neatsitiko? — susirūpinęs sušuko Vytukas. — Tik nejudėk, aš bėgu pakviesti mano mamytę.

Vytukas dar minutėlę paguodė Cepeliną, tada nubėgo pagalbos. Vytuko mamytė tuč tuojau iškvietė greitąją pagalbą, kuri Cepeliną nuvežė į ligoninę. (Nors, jau tada, Cepelinas nenorėjo važiuoti aiškindamas, kad nebeskau da tiek daug!)

— Vis vien geriau patikrinti ir padaryti rentgeno nuotrauką — guodė Vytuko mamytė, — tikimės, kad nelūžo sparnelis.

Ligoninėje daktaras patikrino sparnelį, peršvietė, ir paaiškino: sparnelis nelūžęs, tik išnarintas. Cepelinas ketatą dienų turės jį labai ramiai laikyti — ir žinoma, nesisupti! O ligoninėje nereikės būti.

Vytukas buvo labai patenkintas, kad Cepelinas ne taip smarkiai susižeidė. Daktarui aprišus sparną, visi grįžo namo. Tada Vytuko mamytė Cepeliną paguldė į lovą.

— Bent šiandien turi pabūti lovoje ir pailsėti — sakė mama, — o rytoj žiūrėsime...

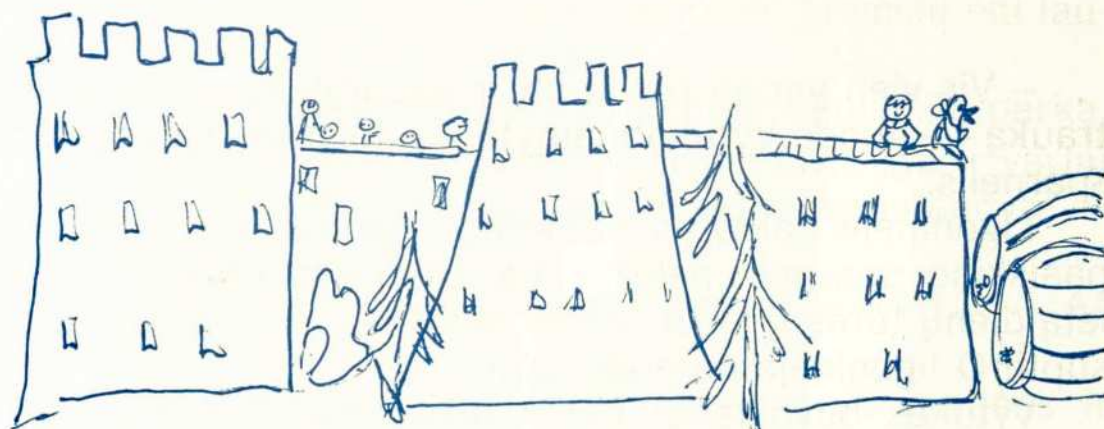
Kad Cepelinui ir Vytukui būtų truputį linksmiau, ji iškepė jiems šokoladinį pyragą, kurį abu vaikai labai skaniai sukirto.

— O, prašau, užrašykite mano mamai receptą šitokiam pyragui iškepti — prašė Cepelinas — aš niekad tokio skanaus nesu valgęs!

— Gerai, užrašysiu — juokėsi Vytuko mama, — tik judu nepersivalgykite — o tai vėl reikės abu vežti į ligoninę — su skaudančiais pilvukais!

Vytukas ir Cepelinas, nors ir negalėjo lakstyti lauke, linksmiai praleido porą dienų viduje, nes Vytukas turėjo įvairiausių žaidimų, žaislų ir knygelių, kokių Cepelinas niekad nebuvo matęs. Jam labai patiko žaisti šaškėmis — Vytukas išmokė jį žaisti, ir į galą Cepelinas porą kartų net laimėjo! Taip pat jam patiko sudėti 500 dalių paveikslą, vaizduojantį Heidelbergo pilį.

Vytuko tėveliai sugalvojo Cepelinui padaryti staigmeną. Kai sparnelis sugijo ir nebeskaudėjo, įsodino Cepeliną ir Vytuką į mašiną ir nuvežė apžiūrėti Heidelbergo pilies.

Iš vieno balkono matėsi didžiulės statinės kuriose senovės valdovai laikydavo midų ir vyną. Vaikam buvo sunku įsivaizduoti, kaip galėjo žmonės anais laikais pastatyti statines didesnes už juos!

Prieš grįžtant namo, Vytukas Cepelinui nupirko prisiminimui mažą "vyno" bačkutę — taupomąją dėželę. Taip pat jam padovanojo šaškių žaidimą ir Heidelbergo pilies sudedamą paveikslą.

Cepelino sparnelis jau visai sugijęs. Laikas grįžti į Bostoną, kur jo laukė mama, tėtė ir Žiemutė. Viešnagė baigėsi ir visa Pingvinų šeima rengėsi grįžti namo — į Pietų Ašigalį.

Cepelinas atsisveikino su Vytuku ir jo tėveliais, padėkojo už rūpestingą globą ir kvietė juos aplankyti Ledynų miestą. Lėktuve jis galvojo apie savo draugus Leduką ir Snaigytę, ką jiems papasakos apie šią paskutinę kelionę. Galvojo ir apie savo šunelį Snieguolį, kurio labai pasiilgo.

P.S.: Šis straipsnis pasiekė redakciją pavėluotai. Jį spausdiname Pingvinų šeimai jau sugrįžus Pietų Ašigalin.

KIŠKIO PROTAS

pasaka iš Afrikos

Kartą kiškis atėjo prie Dievo sosto ir žemai nusilenkė.
— Aukščiausias Teisėjau, — tarė kiškis. — Turiu prašymą.

Dievas pasilenkė prie kiškio ir maloniai nusišypsojo.
— O ko tau trūksta, kiškeli?

— Proto, — atsakė kiškis. — Visi man sako, kad esu kvailas. Ir pats matau, jog proto ne daug turiu. Gal galėtum, Aukščiausias Teisėjau, man padėti?

— Gerai. Bet pirma prirink į arbuзо butelį žvirblių ir tada ateik.

Kiškis nuėjo prie upelio kranto, atsisėdo ir susimąstė. Diena jau baigėsi. Didelė, raudona saulė leidosi vakaruose. Nebuvo daug laiko atlikti Dievo duotą uždavinį.

Žiūri kiškis: atskrenda daug žvirblių. Jie nusileidžia prie upelio, nori atsigerti, pailsėti. Žvirbliai šokinėja, čirškia. Vieni maudosi, kiti geria.

— Dabar jau laikas! — staiga nusprendė kiškis. Jis pašoko nuo žemės, ėmė vaikščioti upelio krantu ir pats su savim kalbėtis.

— Taip, gal... O gal ir ne. Na, kaip nors. Bet ne, tikrai ne, — taip kalbėjo kiškis.

Nustebę žvirbliai žiūri į kiškį ir klausia:

— Kas atsitiko, kiški?

— O, aš tik galvoju. Galvoju, ar jūs visi sutilptumėt mano butelyje, ar ne...

— Sutilpsime! Aišku, kad sutilpsime, — atsakė žvirbliai. — Mes tokie maži, o butelis didelis.

Kiškis atkišo butelį, ir žvirbliai vienas po kito sulindo. Kai butelis buvo pilnas, kiškis greitai užkimšo. Patenkintas nubėgo pas Dievą.

— Aukščiausias Teisėjau, štai! — ir parodė butelį pilną žvirblių.

— Oho! — tarė Dievas. — Matau, kad tau, kiški, nereikia daugiau proto. Jei būtum dar truputį gudresnis, visą pasaulį apverstum aukštyn kojom!

Kelionė į erdves

Jonas Minelga

— Astronautu būsiu!
Kartą sau tariau.
Raketėlę eiklį
Pats pasidariau.

Sesės ir broliukai
Apsupa ratu.
Puoškis, Audronėle,
Skrisime kartu!

Kylame — žemelė
Dingsta iš akių,
Nematyt jau Vilniaus,
Kauno nei Šakių.

Žvalgosi Aušrinė
Nuo dangaus skliautų,
Gal ji pasiilgo
Nemuno krantų?

Paukščių Takas žėri —
Veda į erdves.
Į tėvų namelį
Mus jis vėl parves.

Raketa skrajūnė
Neria vis aukščiau.
Vyrai, jau Neptūno
Pilį pamačiau!

Grigo Ratai dunda
Marso kryptimi.
Ko, saulyt, gesinti
Zvakeles imi?

Meteorais lyja,
Ne lietaus lašais.
Na, tegu — skrajokim
Zemės pranašais!

Dar ilgai, Sietyne,
Negesink šviesų,
Kol prisegsiu žvaigždę
Sesei prie kasų!

Sveikas, mėnulėli!
Ko, sakyk, dairais,
Kai miegučio eina
Saulė vakarais?

paruošė Laima Underienė ir Donata Puterienė

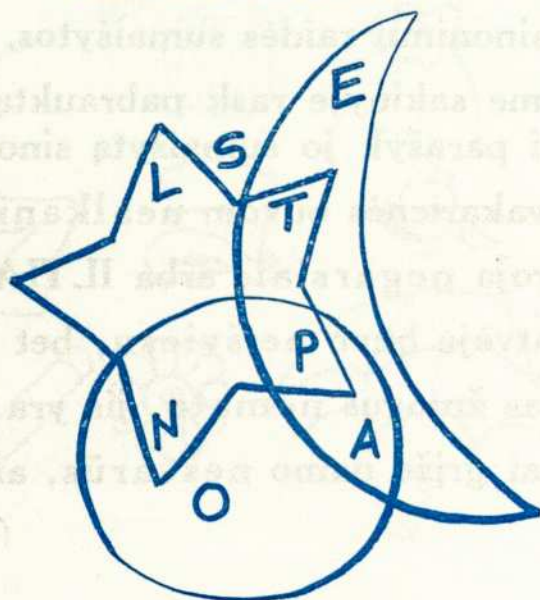
I. RAIDĖS ERDVĖSE

Kelios raidės išskrido į erdves ir negrižta!

1. Surask raidę, kuri yra žvaigždėje, mėnulyje ir saulėje.
2. Surask raidę, kuri yra tik žvaigždėje.
3. Surask raidę, kuri yra saulėje ir mėnulyje.
4. Surask raidę, kuri yra žvaigždėje ir saulėje.
5. Surask raidę, kuri yra tik mėnulyje.
6. Surask raidę, kuri yra žvaigždėje ir mėnulyje.
7. Surask raidę, kuri yra tik saulėje.
8. Surask paklydusią raidę, kurios nėra nei žvaigždėje, nei saulėje, nei mėnulyje.

Sustatyk visas raides iš eilės ir gausi tai,
kas skrenda erdvėse.

1—2—3—4—5—6—7—8—

II. SURASK PATARLĘ:

Apačioj surask ir išbrauk 9 žiemos žodžius.

Jei teisingai išbrauksi, atsiras paslėpta patarlė.

III. SUMAIŠYTI ŽODŽIAI

Du žodžiai, kurie tą patį pasako, yra **SINONIMAI**.

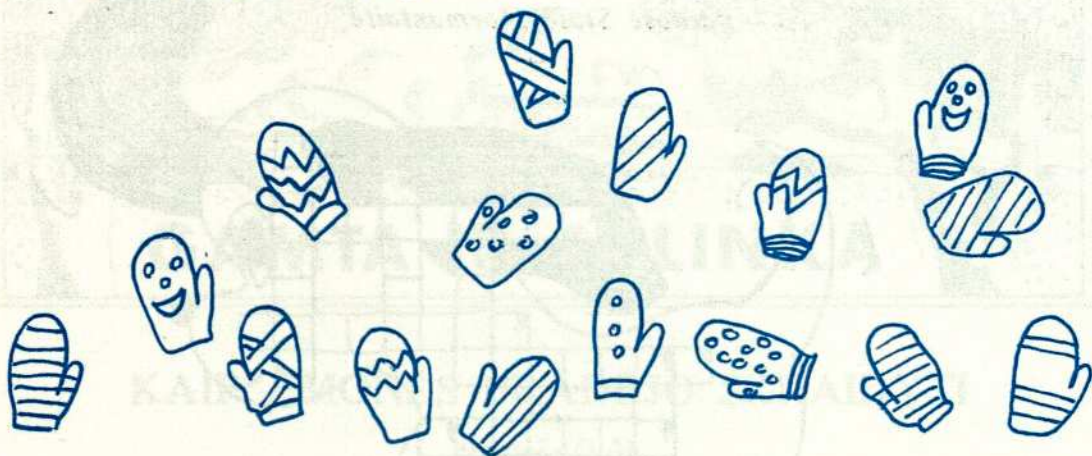
Apačioje sinonimų raidės sumaišytos.

Kiekviename sakinyje rask pabrauktą žodį ir teisingai parašyk jo sumaišytą sinonimą.

1. Po geros vakarienės buvom nealkani, bet **TŪSOS**.
2. Muzika groja negarsiai, arba **ILTIAIY**.
3. Vakare gatvėje buvo ne šviesu, bet **UMTAS**.
4. Kadangi tas žmogus nemato, jis yra **SKALA**.
5. Darbininkai grįžo namo nešvarūs, arba **NIPIRUV**.

(Atsakymai psl. 28)

IV. SURASK PORĄ!

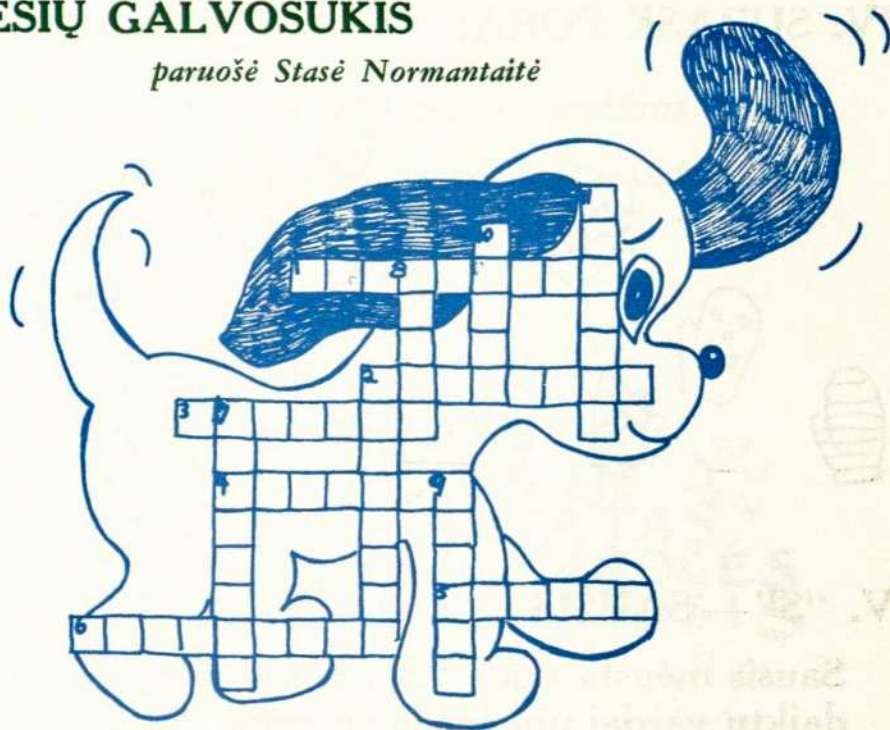
V. "S" — SAUSIS

Sausis mėgsta raidę "S". Kurie iš apačioj nupieštų daiktų vardai prasideda su raide "S"?

VI. MĖNESIŲ GALVOSŪKIS

paruošė Stasė Normantaitė

Čia yra šuniukas Moka. Jis moka visus metų mėnesius išvardinti. O tu?

Skersai:

1. Mėnuo, kuriame lapai krinta. Amerikoje to mėnesio labai bijo kalakutai.
2. Mėnuo, kuris turi burkuojančio paukščio vardą.
3. Šaltas mėnuo, kuriame švenčiame Kalėdas.
4. Šis mėnuo turi šventę, kuria mes pagerbiame savo mamytės.
5. Šio mėnesio gale raganos ir baidyklės vaikšto vakarais.
6. Paskutinis vasaros atostogų mėnuo; ūkininkai piauna rugius.

Žemyn:

2. Mėnuo, kuriame prasideda vasara.
7. Rudens mėnuo, kada grįžtame į mokyklą po vasaros poilsio.
9. Pirmasis metų mėnuo.
10. Vasaros mėnuo, kada dienos ilgos ir karštos.

Kai įrašysi visus mėnesius, tada juos išrašyk iš eilės, kaip jie vienas kitą seka metuose.

KAIP ŽMONĖS PRADĖJO SKRAIDYTI

paruošė O.M.

Dabar sprausminiais lėktuvais skrendame į įvairius kraštus. Raketomis astronautai kyla į erdves. Satelitai keliauja aplink mūsų žemę ir perduoda naudingus signalus.

Bet kada ir kaip žmogus sugalvojo skraidyti?

Atrodo, kad žmogus jau labai seniai panorio pakilti nuo žemės ir lėkti kaip paukštis.

SENOVĖJE

Senovės graikai manė, kad žmogus gali išrasti būdą skristi. Jie pasakojo tokią legendą:

Kartą gyveno tėvas su sūnumi, kurio vardas buvo Ikaras. Patekę į nemalonę savo šalies valdovui, jie abu buvo ištremti į tolimą salą. Ilgai jie galvojo, kaip iš ten pabėgti. Laivo pasidaryti neturėjo iš ko, plaukti toli ir pavojinga. Bet tėvui atėjo į galvą puiki mintis. Iš pagautų paukščių plunksnų ir ištirpinto vaško jis pasidarė sau ir Ikarui didelius sparnus. Jie pakilo į orą ir pradėjo skristi. . .

Ikaras užsimanė saulę pasiekti. Jam buvo taip smagu ore skraidyti. Jis kilo aukštyr ir aukštyr. Saulės karštis ištirpino vašką, sparnai iširo ir Ikaras nukrito į jūrą.

SVAJONĖ

Kiniečiai ir japonai labai seniai sužinojo, kad ore yra srovės, kurios gali nešti ką nors. Jie pasidarydavo spalvotus aitvarus ir paleisdavo.

Žmonėms patiko ta mintis, kad galima pasidaryti sparnus ir skraidyti. Kai kurie pabandė. Vieni tik kaulus susilaužė, kiti gyvi neišliko! Filosofas Rousseau pranašavo, kad žmonės skraidys, kaip ereliai. Kai kas tikėjo, o kiti juokėsi.

16 amžiaus pradžioje garsusis dailininkas, architektas, mokslininkas Leonardo da Vinci nubraižė pirmuosius skraidymo mašinos planus pritaikydamas aerodinamikos dėsnius.

BALIONAI

Septynioliktame šimtmetyje vienas žmogus sugalvojo oro laivą, kurį turėjo nešti keturi variniai balionai. Deja, jis niekad nepakilo. Bet vienas gudrus prancūzas sugalvojo, kaip padaryt balioną, kuris skraidytų. Vieną kartą jis sėdėjo prie židinio ir žiūrėjo, kaip dūmai ir karštas oras kyla į viršų. Pasiėmęs kelis skudurėlius, jis padarė balioną ir prileido į jį karšto oro. Balionas pakilo ligi lubų — karštas oras yra lengvesnis už paprastą orą.

Kiti du prancūzai, Rozier ir Arlandes, pasigamino didelį balioną su tokiu balkonėliu apačioje ir ketino paskraidyti. Juos stebėjo didelė minia žmonių. Jie skrido apie 25 minutes virš Paryžiaus stogų ir gatvių. Vos vos nepataikę į du vėjinius malūnus, pirmieji astronautai nusileido už penkių mylių nuo jų pakilimo vietos. Tai buvo istorinė kelionė.

Bet su balionais bėda buvo ta, kad juos sunku vairuoti — negali skristi, kur nori. Balioną neša vėjas ir oro srovės. Reikėjo motorų ir vairavimo instrumentų. Prancūzai pirmieji pagamino balionus su motorais, kuriuos buvo galima pasukti, kur nori.

CEPELINAI

Vokiečiai pradėjo gaminti motorizuotus balionus. Jie buvo ne minkšti, o kieti — metaliniai. Ir jie buvo labai, labai dideli.

Grafo Zeppelin* balionai, cepelinai, labai išgarsėjo. Jie buvo varomi gasoline deginančiu motoru. 1900 metais, Zeppelin nr. 1 ore skraidė dideliais ratais 20 mylių per valandą ir laimingai

nusileido. Grafas Zeppelin pagamino geresnius cepelinus, kurie skrido 40 mylių per valandą ir nešė 20 žmonių. Vokiečiai tuos balionus naudojo per pirmą pasaulinį karą.

Ar gali atspėti, iš kur mūsų mėgstami cepelinai gavo savo vardą? Ir jie labai panašūs į tuos didžiulius orokleckus, ar ne?

* Vokiečiai raidę Z ištaria kaip mes ištariame C.

LĖKTUVAI

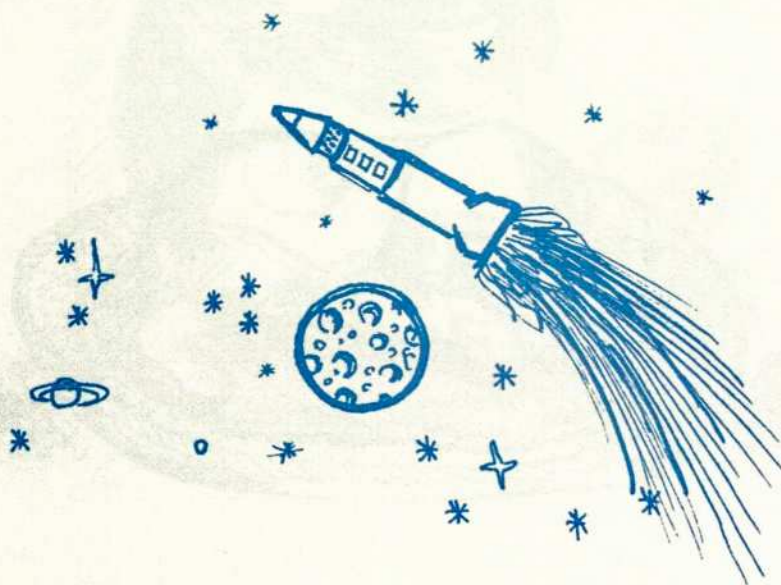
Lėktuvai atsirado po pirmojo pasaulinio karo. Gerai žinot, kad du broliai amerikiečiai pirmieji pastatė lėktuvą ir juo pakilo

nuo žemės. Lindburgh pirmasis lėktuvu perskrido Atlanto vandenyną 1927 metais. O 1933 m. mūsų Darius ir Girėnas tą patį padarė.

Dabar lėktuvai yra mums įprasta keliavimo priemonė. O kas žino, gal ateityje visi keliausime raketomis?...

VIENĄ KARTĄ...

Vieną kartą gyveno labai labai labai kvaila mergaitė Gilė ir kvailutis Tomutis. Jie turėjo dvi kates, keturis šunis ir dešimt žuvų. Jie sudėjo tas žuvis į kriauklę virtuvėje, kates į krosnį ir uždarė. Šunis jie suleido į televizijos dėžę. Bet ten tiems šunim buvo šalta, tai jie patys sulindo į krosnį. Kai Gilė prausėsi kriauklėje, tai tos žuvis su visu vandeniu subėgo į krosnį. Dabar visi buvo krosnyje: žuvis, katės ir šunės. Katės buvo labai alkanos ir suėdė žuvis, o šunės suėdė kates. Kvailutis Tomutis netyčia uždegė krosnį ir šunės iškepė...

Vilija Karkaitė, 7 m.

Toronto, Ontario

Vieną kartą gyveno meškinas Rikis ir maža jo žmona meš-
kienė Lumpė. Jų pavardė buvo Meškinai Miškinai. Gyveno jie
dideliam urve vidury miško. Jie turėjo vieną vaikutį meškiuką
Kunkuliuką, kuris labai mėgo medų. Vieną dieną tėtis Rikis iš-
ėjo ieškoti medaus. Jis priėjo prie didelio avilio. Ten jau sėdėjo
savo soste Karalienė Bitė ir saugojo viso avilio medų. Rikis ėmė
galvoti, kaip atimti tą medų ir parnešti savo vaikučiui Kunku-
liukui. Sugalvojo pasišaukti savo pusbrolių Baubą, bet jo nebuvo
namie. Tada jis pasikvietė savo dvynuką brolių Rakį ir juodu
abudu tyliai prislinko prie avilio. Bet bičių avilys buvo labai
aukštas, o jie maži — nepajėgė užlipti. Bet jie buvo stiprūs, tad
sugalvojo išrauti visą medį. Atrėmę tą medį į avilį savo aštriais
nagais pradėjo lipti. Karalienė Bitė išgirdo ir labai nusigando.

Ji pašaukė savo darbininkes ir liepė joms nugraužti medžio šaką, kuri jau siekė avilį. Šaka triokštelėjo ir abudu meškinai nukrito. Jie negavo medaus, susimušė savo nosis, ir pradėjo garsiai verkėti. Tada Karalienė Bitė pasigailėjo meškinų ir jiems nuleido žemyn visą korį medaus.

Dabar meškinas Rikis džiaugėsi, kad bus medaus jo žmonai Lumpei, ir ji iškeps medaus pyragaičių vaikučiui Kunkuliukui.

Meškinas Rikis pasižadėjo daugiau niekad nevogti medaus ir gerbti Karalienę Bitę. O sumušta nosis greit išgijo.

*Adriana Karkaitė, 8 m.
Toronto, Ontario*

GALVOSOKIŲ ATSAKYMAI:

I. Planetos.

II. Kas skaito ir rašo, duonos neprašo.

III. 1. sotūs, 2. tyliai, 3. tamsu, 4. aklas, 5. purvini.

VI. Skersai: 1. lapkritis, 2. balandis, 3. gruodis, 4. gegužis, 5. spalio, 6. rugpjūtis. Žemyn: 2. birželis, 7. rugsėjis, 9. sausis, 10. liepa, 11 vasaris.

MANO DIENORAŠTIS

Linas Underys, 7 m.

Toronto, Canada

PIRMADIENIS

Aš mokykloj mačiau plytų cirką. Man buvo labai įdomu. Du žmonės aprenge plytas. Buvo plyta, kuri įlipo į patranką.

ANTRADIENIS

Mes sportavome. Man patiko gimnastika. Mes turim komandas. Aš esu vadas antros komandos. Mes žaidžiam žaidimus.

TREČIADIENIS

Ašėjau į savo violončelės pamoką. Man nelabai patiko, nes aš sirgau. Aš mokaus iš antros knygos.

KETVIRTADIENIS

Ašėjau su mama į jos pianino pamoką. Aš jos mokytojai pagroju violončele. Jai labai patiko.

PENKTADIENIS

Ašėjau apsipirkti į "Loblows" ir "No Frills" krautuves. Mama nupirko gėlę — Kūdikėlio ašaros.

ŠEŠTADIENIS

Po pamokųėjau į karnavalą. Man patiko, kaip jie šoko. Aš žaidžiau porą žaidimų, bet aš nelaimėjau.

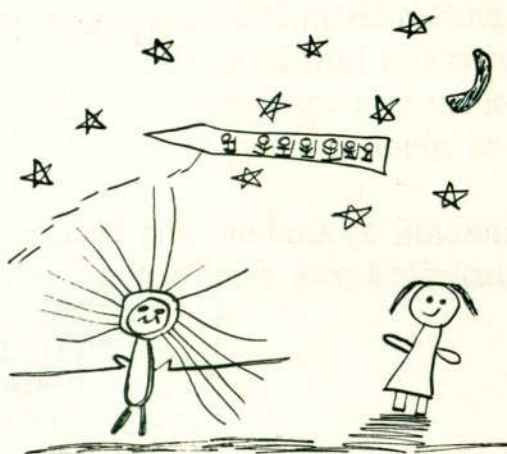
SEKMADIENIS

Po slidinėjimo aš važiauvau pas senelį, nes buvo jo gimtadienis. Buvo daug žmonių. Man patiko valgyti kugelį.

PIRMADIENIS

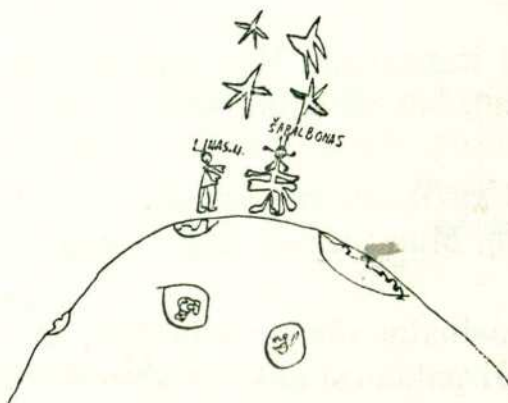
Aš maniau, kad pasibaigė dienoraštis, bet mano mama sakė, kad dar nepasibaigė. Ji paklausė antrojo skyriaus mokytojos, ponios Kušneraitienės, ar reikia dar rašyti. Mokytoja pasakė: taip. Aš maniau, kad daugiau nereikės rašyti, bet reikėjo daugiau rašyt...

*Vida Bacevičiūtė,
2-ras sk.
Toronto Maironio mokykla*

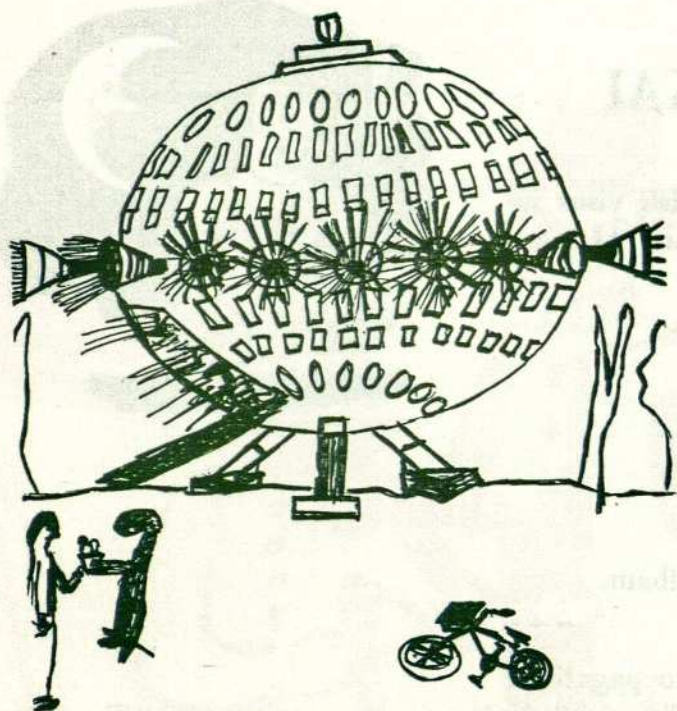

PAVEIKSLŲ paroda

ERDVĖSE

*Linus Underys, 2-ras sk.
Toronto Maironio mokykla*

E.T. atsisveikina

Darius Udrys,

10 m.

Jackson, Michigan

*Linas Narušis, 2-ras sk.
Toronto Maironio mokykla*

*Alena Skrinskaitė, 2-ras sk.
Toronto Maironio mokykla*

ŠYPSNIUKAI

Kristutės malda:

— Prašau, Dievuli, sudėk visus vitaminus į tortus ir ledus. Aš labai nemėgstu daržovių!

~ ~ ~

— Ar gavai laišką?
— Taip.
— Nuo ko?
— Nuo savo draugės.
— Ką ji rašo?
— Nieko. Mes nesikalbam.

~ ~ ~

Petriukas prašo Kaziuko pagalbos:

— Kaip rašyti žodį “ligonis”? Nežinau, ar su trumpąja “i”, ar su ilgąja “y”.
— Jei trumpai serga, su trumpąja. Jei ilgai — naudok ilgąją.

~ ~ ~

Mama bara Darių:

— Kaip galėjai atsigulti į lovą su batais. Niekas juk taip nedaro.
— Aš žinau, kas daro, mamyte. Arklys.

~ ~ ~

Mokytoja sveikina Rimą:

— Girdėjau, kad turi naują broliuką.
— O, iš verkimo matyti, kad jis jau turi daug patyrimo!

~ ~ ~

Mama žadina Sauliuką:

— Kelkis! Paukščiai jau seniai pabudo.
— Jei man reikėtų miegoti lizde ant visokių šakalių, ir aš anksti kelčiaus!

~ ~ ~

Tėvas klausia sūnaus:

— Ar žinai, kuo Napoleonas pasižymėjo?
— Savo atmintimi.
— Iš kur žinai, kad jis turėjo gerą atmintį?
— Juk pastatytas paminklas jo atminčiai!

